

in povej še enkrat, kako neumna je zorna Dulcineja de Toboso ali podomače Blanka Cepudrova!“

Čutil je mladeniški usmev svojih lic, ko je premišljal te reči, pomenkujoč se preko mize z bradatim pesnikom in s suho notarko. Nato je mahoma prisluhnil k sebi; tako se je zazdelo, kakor da je napolnila prsi prijetna groza, ki se polagoma širi čez vse telo: Že trepeče roka, že dreveni obraz. Pogledal je kvišku: oči so se same namerile k Blanki. Njeno lice je bilo obrnjeno naravnost vanj; sladko je ležalo na ustnicah, slajše na očeh, ki so gledale izpod dvignjenih lokov obrvi. Ko je videla, da se je doktor okrenil, je povsila obraz; Čander pa je osupnil v svojem srcu:

„Kaj pomeni ta pogled? Bilo je kakor ljubezen: opalni blesk oči . . . Ali je mogoče, da sva že takrat obadva hotela isto in da je trebalo le besede, zdaj pa se pokoriva oba, ker je nisva izrekla?“

(Dalje prihodnjič.)

Pri božjem grobu.

Mrak je skrivnostno plul med oltarji,
tiha svečanost je bila v očeh,
duše so romale v temno davnino . . .
ustnic obkrožil ni sladek nasmeh:

tiho nad Tebe klonila so lica,
solze so križev oškropile les —
še ona prišla je, še ona je dala
biserno solzo iz črnih očes . . .

Nežna in plaha vsa — se je sklonila,
petkrat, o Kriste, si čutil sladkost
ustnic presladkih, a meni je dala
v trenutku slovesnem — slovesno bridkost . . .

Mrak je skrivnostno plul med oltarji,
Kriste je ležal svečano na tleh,
jaz pa sem videl v vseh kretnjah in gibih
davno hinavstvo — očetovski greh! . . .

Jos. Premk.